

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδραβόμεν και πάλιν στήν γήν των Παρθενώνων.*

ΧΩρια κι' ἐνθακόσια και δεκασιτά,
κλήη Ρωμηροσύνης ἀληθώς σεπτά.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόσξιμ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κτ' ὠ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα δμως μέρη—δέκα φράγμα και σ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τοιαυτή
ὅτι παλοῦμεν σώματα « Ρωμηροῦ » ἀνελλιπή
μέ τήν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅπως ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτά ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτη Δεκέμβρη κι' εἰκοστή,
σάβλη λαμπρά, ξεχωριστή.

ΧΩρια και τετρακόσια δεκατρία
τροφίμων ἀγαγγέλλεται σωφά.

Με κοντύλι φλογερὸ
λίγοι στίχοι σ' τὸ φτερό

Κόσμος πρόσμεν' ἐδῶ πέρα τὸν Δευτέρην νὰ γυρίση
ἀπὸ Δόντρα και Παρίσι.
Καλῶς ἤλθεσ, καλῶς ἤλθεσ, πολυδόξαστε Δευτέρην,
γιὰ νὰ λείψουν τόσαις πίκραις, γιὰ νὰ λείψουν γρου-
[σουζαῖς...
καλῶς ἤλθεσ, καλῶς ἤλθεσ, κι' ἔλα σήμασε τὸ χέρι
γιὰ νὰ δώσης ὅπου πρέπει κι' ὅπως πρέπει καρπα-
[ζαῖς...

Ἦσουν πρώτος μέσ' στοὺς πρώτους,
να μαρῶναμε κι' ἐμεῖς,
καλῶς ἤλθεσ ἀπὸ κρότους
και πολεμικοὺς τομεῖς.

Καλῶς ἤλθεσ δοξασμένος,
δμως δόξα σου μεγάλη
εἶναι τούτη, ποὺ τὸ Γένος
λαχταρεῖ γιὰ δόξα πάλι.

Ὁ Φασουλῆς και πάλι.
Χριστοῦ γεννα μᾶς ψάλλει

Α.

Καλημεροῦδα σας, Ρωμηροί... χαρὰ σ' τὸ ροιζιὸ σας,
Χριστοῦ τήν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ σ' ἀρχοντικῶ σας.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα
ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει,

θεριά λυσσοῦν ἀνήμερα
καὶ μαίνονται διαβόλοι.

Χριστὸς γεννῶται, βρὲ παιδιά,
πλὴν Χριστοφώμου μυρωδιά
δὲν μοῦρχειται ὅστη μύτη
ἀπὸ κανένα σπῆτι.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου μέρα πρώτη,
ἀγάπη Χριστιανική,
κι' ἀκόμ' ἤχοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
δαμονισμένοι κρότοι.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, μὰ φουρνός δὲν μυρξίει,
κι' ὁ πόλεμος θερξίει
καὶ κόσμο ξεκληρξίει.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, πρώτη τοῦ χρόνου μέρα,
κατάρρα καὶ σφαγή,
κανεῖς δὲν βλέπει σήμερα τὸν μάγων τὸν ἀστέρα
νὰ τὸν καθοδηγῆ.

Τὸ σκότος τῆς κολάσεως
σκεπάζει τώρα πλέον
τὴν ὕψιν κάθε πλάσεως
στυγνὸν καὶ φρικαλέον.

Ἄλλὰ κι' ἐδῶ μὲς ὅτ' ἀς κλεινάς
δὲν φαίνεται φανάρι,
κι' ἀκούς δέησεων φωνάς
εἰς τὸ λαμπρὸ φεγγάρι.

Κι' ἐγὼ τὸ γόνυ κλίνω
καὶ λέγω πρὸς ἐκεῖνο :
Λαμπρότατο φεγγάρι,
ἐφέτος μία χάρι,
ἐνδακρυς σοῦ ζητῶ,
φέγγε νὰ περπατῶ.

Τί κόσμος σὲ προσμένει,
Σελήνη λατρευμένη,
μεσουρανοῦσα στάσου.

Σὲ τοῦτο τὸ σκοτάδι
κυνήγα κάθε βράδυ
τὸν Ἐνδυμιόνά σου.

Ὡ Σελήνη λατρευμένη,
τοῦ λαμποκοπῆς εἰς ὕψη,
βλέπε μας λατρευμένη,
ποῦ θαρρῶ πῶς θὰ μὰς στρίψῃ.

Κι' ἂν τὸ κάθε φῶς ἐχάθῃ,
κι' ἂν τὰ μύση, κι' ἂν τὰ πάθη,
μὰς ἐκάνανε, Σελήνη,

νά ζητούμε τῆς νυκτίας
ἔστω καὶ κολοφωτίας,
καὶ φανός μ' ἄσευλίην.

Μέσα σὲ φρικτὰ συμβάντα
ὄκουσε κ' ἐμέ, ποὺ πάντα
λιγερὰ σὲ τραγουδοῦ.

Καὶ τοῦλάχιστον ἐδῶ,
μὲς ἄτης δόξης τὸ ρημαδί,
βγαίνε φέτος κάθε βράδυ.

Κι' ἂν δὲν μπορῆς αὐτὸ,
ποῦ φέτο σοῦ ζητῶ,
νά κἀνης ἐδῶ πέρα
στῶν φώτων τὴν μητέρα.

Ἐφόσον πολεμεῖ
καὶ μύθρους ἐξεμεῖ
ὁ κόσμος ὁ κανάγιας.

Τοῦλάχιστον, Σελήνη,
τὸ μάτι μας ἄς γίνῃ
ὡσὰν τῆς κουκουβέργας.

Β

Χριστοῦγεννα, πρωτόγεννα, πρώτη τοῦ χρόνου μέρα,
βλέπω πεσμένους κολοσσούς,
καὶ τῆς γνωστῆς μας τῆς φεσοῦς
ὁ διάβολος τῆς σήκωσε καὶ μάγνα καὶ πατέρα.

Ἐξαίρω σήμερα κ' ἐγὼ
τὸν Ἀλεμνὸν τὸν στρατηγὸν,
σοῦ μὲς στὴν Παλαιστίνη
Σταυροῦ σημαία στήνει.

Κάτω τὸ κράτος δεσποτῶν
καὶ σταυροφόρων ἱσποτῶν
ὕμνουνται κατορθώματα.

Καὶ βλέπω μιὰ φεγγοβολή
σὲ Δύσι καὶ σ' Ἀνατολή
μὲς ἀπὸ τῆγια χώματα.

Ὁ κόσμος ξεσκοιτίζεται
κ' Ἄγγελλον ἐνωτίζεται
ὑπερουράνιον φδῆν.

Καίσαρ δὲν θάσχειται κανεῖς
νά προσκυνῇ γονυκλινῆς
τὸν τάφον τοῦ Σαλαχεδίν.

Τώρα σκιροῦν ἀληθινοὶ
τοῦ Γολγοθα Χριστιανοὶ
κ' ἀγγάλλοντ' ἐκεῖ πέρα.

Τώρα φονάζουν ὡσανά,
τώρα κυττοῦν ἀληθινὰ
τὸν μάγαν τὸν ἀστέρα.

Ὡ πόλις Ἰερουσαλήμ,
μὴτε στὸν Ἰσραὸ τοῦ Σελήμ
δὲν κάνουν πῆλὰ μετάνοια.

Συλάβων ἀνοίγουνε καρδιαῖς
καὶ χύνουν ρόθου εὐωδιαῖς
τάκάνθινα στεφάνια.

Ὁρθοῦται κόσμος νοερός
καὶ χεῖμαρρος κυλᾷ πυρός
τῆς γῆς τὰ βάθη τρώγων.

Κι' ἄγγελοι ψάλλουν κ' ἄγραυλοὶ
σὲ Δύσι καὶ σ' Ἀνατολή
τὴν φάνην τῶν ἀλόγων.

Γλυκοροδίζει χαραυγὴ
κ' ἀκούεται παντοῦ κραυγὴ:
λύτρωσις, σωτηρία.

Κι' ἀπὸ τὰ τάφου τῆς γῆς
κατατρομάζει τοὺς σφαγεῖς
μὴ τρόμαπα ταρταρεία.

Γ

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα... χαρὰ ψυχῆς ὑψίστη,
κ' ἐδῶ μὲς στὸ Ρωμαϊκὸ,
τὸ κράτος τὸ φερούκο,
μ' αὐτοὺς τοὺς Ἐπιστοιμοὺς μᾶς βγαίνουνε τὴν πίστι.

Βλέπω πολὺ παροξυσμὸ
μ' αὐτὸν τὸν Ἐπιστοιμοῦ.

Κι' ἂν λέγεται Ἐπιστοιμοὺς
δὲν μᾶς ἐπισοιτίζει,
κ' ἂν λέγεται Ἐπισοιτισμοὺς
πολλοὺς παρσασοιτίζει.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα,
χουση πλανᾶται χίμαιρα
στὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων.

Καὶ φθάνουν ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ
τόνοι κουλῆς σπαρτακτικοί:
πῆνα καὶ τῶν γονέων.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα... δοῦσις φρικτῶν ἀγώνων
τὸ Σύμπαν καταστρέφει,
καὶ τὸς Ἡρώδαι σύγγρονοι μὲ τρόφια καὶ μόνον
ἐξολοθρεῖσιν βρεφῆ.

Χριστὸς γεννᾶται... τί χαρὰ...
σουφρονούν ὄλοι φανερά
μὲ τῶνα κ' ἄλλο χερί.

Καὶ κάθε φοβερός ληπτής
καὶ κάθε Μαξιμαλιστής
ἐστις ἐδῶ λημέρι.

Πολλοί ξυπνοῦνε μὰ χαρὰ
μὲ τῆς αὐγῆς τὴν πούλια,
καὶ τρέχουνε στὴν ἀγορὰ
νὰ βροῦνε παραπούλια.

Χριστὸς γεννῶται σήμερα... μέσα σ' αὐτὸν τὸν σάλο,
μέσα σὲ τούτα τάγαθὰ τῆς εὐμαρείας χρόνια,
πρέπειε στὴν διαθήκη σου νὰ κινήσῃ δίχως ἄλλο
πρὶν πᾶς ἀπὸ τὸ σπῆτι σου στὴν ἀγορὰ γιὰ ψώνια.

Κι' ἀνιδῆς μ' αὐτὰ κι' ἐκείνα
πῶς δὲν ἀφήσες τὰ κῶλα
κι' ἔμεινες γερός καθ' ὅλα.

Τὸν Πανάγαθον προσκίνα,
ὅπου διεσώθης πάλιν
ἀπὸ τὴν ἀγρίαν πάλιν.

Τὸ μαρὰ πολλῶν θὰ φύγη,
μὰ κι' ἐγὼ τὸν νοῦ μου χάνω,
μὴ σιμώνης σὲ κνηγι,
σὲ κοτόπουλο, σὲ διάνο.

Ἄλλως συρφετὸς διαβόλων
θὰ γημήξῃ νὰ σὲ γδάρῃ,
ὅπως ὁ Θεὸς Ἀπόλλων
τοῦ Μαρσῦα τὸ τομάρι.

Μὴ βλέπῃς κοτοπούλια
καὶ διάνους σὰν καὶ πρῶτα,
γύρευε παραπούλια,
μπρόκολα καὶ καρδῶτα.

Κι' ἂν τύγῃ ποῦ καὶ ποῦ
νὰ δῆς λαγὸ κανένα
κι' ἀρνάκια κρεμασμένα.

Ὅσῶν τὴν Ἄλεποῦ
τοῦ μύθου πᾶς καὶ σὺ :
ὄμφρακες ἐτίσι.

Πότε πότε θὰ τελειώσῃ
τούτ' ἢ νῆστεια, τούτ' ἢ ψάρια,
κι' ὀπανάθλιος καιρός ;

Κι' ἔλειψις ἀνθρώπων τόσι,
ποῦ κανεὶς δὲν λείπει τώρα :
ἀνθρώπους ὁ θησαυρός.

Σήμερα Χριστὸς γεννῶται,
δὲν μοῦ λέτε πῶς περνάτε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται,
καὶ τί βροῦσατε νὰ τρώτε ;

Κι' ἐγὼ σήμερα πηδῶ
'στοῦ Πηγᾶσου τὰ καπούλια,
κι' ἐμπνευσμένος τραγουδῶ
μπρόκολα καὶ παραπούλια.

Πλὴν κανεὶς ἄς μὴ πονῆ
καὶ φωνάζει μὲ φωνὴ
πῶς θὰ μοιρασθοῦν τροφαί.

Ἐξὼ πλέον κάθε πόνος,
λὲν πῶς ζάχαρη συγχρόνως
θὰ μᾶς δώσουν καὶ καφέ.

Σήμερα μεγάλη σγόλη,
ψάλλον ἀγαυοί, βουκόλοι,
καὶ χορὸς Ἀγγέλων ἔδει.

Ποιὸς τὸ πίστευε καὶ τούτο
μέσα σὲ τροφίμων πλούτο
πῶς θὰ δώσουν καὶ λάδι ;

Τρέχουν κι' ἀρφωνα νερά...
τί χαρὰ μᾶς, τί χαρὰ!
τὰ πιθάκια μας γεμάτα.

Ποιὸς τὸ πίστευε κι' αὐτό
πῶς θὰ παῖξῃ τὸν κρυφτό
καὶ τῆς χώρας ἡ πατάτα ;

Ε'

Καὶ μέσα στὴν ἀντάρα
νὰ κι' ἐκείνοι,
ποῦ θέλουσε Βουλγάρα
Ρωμηροσύνη.

Μέσα σὲ μία κούνια
τὴν κουτᾶνε,
κι' Ἐπιτελῶν σπιρουόγια
προσκυνᾶνε.

Καὶ μάγοι δίχως δῆρα
τὴν λικανίζουν,
κι' ἀντίο Λεονώρα
ξεφωνίζουν.

Καὶ κόσμος μὲ κουδοῦνα
ἐσυνάχθηκε,
κι' ἔβλαψε μὴ γούνα,
ποῦ τινάχθηκε.

Κι' ἐμνήσθησαν κι' ἐκείνου
τοῦ Βαρόνου,
κι' εἶπαν μὲ τόνον θρήνου :
καὶ τοῦ χρόνου.

Κι' οἱ μάγοι κατὶ μούρας,
ὅπου ἔλειψανε,
μὲ τηγανιὸ μουντζούρας
τῆς ἀλείψανε.